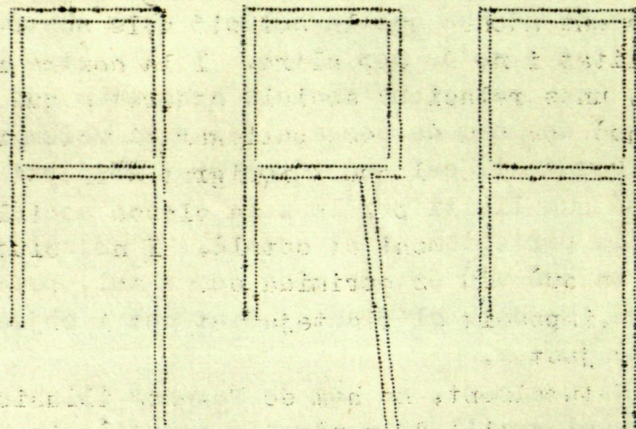
butlletí d'informació

per catalunya
lliure i
socialista

edita:
FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

- Nº 10 - gener 1966

LA IMMIGRACIO, PROBLEMA D'ACTUALITAT L'aparició d'"Els altres catalans" ha suscitat vives polèmiques al voltant de la immigració, les quals han arribat a transcendir diverses publicacions. La majoria de les actituds manifestades, però, ens han semblat desenfocades i, algunes aberrants i tot, de manera que, potser més que altra cosa, han desorientat l'opinió. Per això, creiem convenient de recordar quina és la posició de F.N.C., tot i les limitacions que ens imposa el poc espai del nostre butlletí.

El punt nº IV de la Declaració del Consell Nacional del Front del 23 d'abril 1960 diu: "El Front Nacional de Catalunya, fidel a la tradició catalana és contrari a tota "mena de discriminació entre els immigrats i els naturals del país i declara que "el treball dóna carta de naturalesa".

Aquesta declaració, curta i sense prejudicis, és prou explícita per ella mateixa, i, més encara, si la referim a la resta de la nostra ideologia. En primer lloc, remarca una situació real, la de l'existència d'aquesta immigració. En segon lloc, dóna la plena categoria de ciutadà de Catalunya a tot home que hi treballa, sigui quina sigui la seva procedència o la seva parla, sempre, és clar, que no vagi en contra del país en què viu. Es a dir, creiem que l'immigrat és un home que ha deixat la seva terra no per caprici, ni amb esperit d'invasor, sinó tan sols per exercir el seu dret més elemental com a home: viure. Ara, l'immigrat s'instal·la en una nova societat, Catalunya, que té una certa manera col·lectiva de viure, una cultura, una llengua, al mateix temps que uns condicionaments geogràfics, històrics, econòmics i socials, i que sofreix una opressió exercida per l'Estat de les classes que també l'oprimeixen a ell i que l'han foragitat de la seva terra. Els homes que vivien ja en aquesta societat catalana tenen dret que els siguin respectades les seves característiques pròpies, i els qui hi van venint de fora estant, si hom vol que realment participin a la construcció del país, cal que puguin adaptar-se a aquestes característiques i participar en la lluita d'alliberament nacional de tot el poble català. Es evident, en aquest sentit, que no podran assolir la plenitud, inclús individualment si no és junt amb tots els altres homes que amb ells componen una comunitat humana determinada, la nostra, amb uns problemes i unes necessitats objectives pròpies. Per tant, creiem que l'immigrat no té tan sols el deure, sinó també el dret d'integrar-se en la societat on aporta el seu treball.

Catalunya, però, és com totes, una societat dividida en classes socials antagòniques. I l'immigrat gairebé sempre passa a engruixir els rengles de la classe orpimida. Creiem que el sentit d'una lluita d'alliberament nacional és aconseguir una autèntica solidaritat humana entre els homes que menen aquesta lluita. Per a assolir aquesta Catalunya solidària, hem de lluitar per acabar dins el seu marc amb l'opressió de l'home per l'home. L'immigrat, doncs, ha de col·laborar amb els autòctons per abastar el que hem dit, i difícilment col·laborarà si no sent com a propi el plet, si, en definitiva, se sent estranger. Cal

doncs, que l'ajudem a integrar-se a la nostra nació, a sentir-se solidari amb els naturals del país que patim de les mateixes injustícies, i la manera de fer-ho és aconseguint que tots ens adonem que la solució dels nostres problemes ha de ser feta a partir de la nostra realitat i no de cap altra. I la nostra realitat és una cultura, una llengua, una economia, unes relacions socials concretes que cal refer de dalt a baix, i una opressió social de què ens hem de desempallegar si volem refer-les.

Per tant, cal que l'immigrat s'adapti a aquest nou món on ha vingut a viure, però cal també que lluiti per la seva classe social contra els seus opressors, encara que aquests parlin perfectament el català. I no solucionarà autènticament els seus problemes si la nació en què viu és oprimida com a tal, perquè la manca de llibertat política que això comporta, impedeix el plantejament net i objectiu, al carrer, de totes les altres reivindicacions justes.

Naturalment, no hem de fer-nos il·lusions, la immigració massiva que anem rebent representa el perill de perdre la consciència nacional catalana, ja que no tenim els mitjans bàsics d'integració: escoles, mitjans d'informació, grups polítics i sindicals, etc. Cal suplir com puguem aquestes mancances i oferir incentius a aquesta integració. Creiem, però, que la integració autèntica (es pot ser anticatalà parlant català) no es podrà fer sense la col·laboració de tots els qui creiem en Catalunya com alguna cosa més que un himne i una bandera, i especialment, si la lluita antifranquista i per les reivindicacions socials no és duta a terme per grups autènticament catalans i amb consciència de la realitat nacional catalana.

Davant d'una situació com la nostra, creiem que només és socialista aquest plantejament; les altres visions són espanyolistes, burgeses, franquistes, ..., tant se val.

Finalment, i per a precisar uns quants punts importants, ens cal posar en descobert els sofismes i les falsificacions que propaguen certs grupets carregats de complexos, que en part potser són deguts a un desfici per "netejar-se" d'un origen situat en les bones famílies o en les sacristies, i en part potser són deguts a odis personals i ressentiments inconfessables.

Cal desemmascarar, concretament, les falsificacions que difonen el Sr.Antonio Pérez González i els seus amics. Aquí ens referirem especialment a un article publicat a "Promos", nº 37.

En primer lloc hem de dir que aquest senyor sap perfectament que els seus sofismes no podran ser contestats per les esquerres catalanes en una tribuna pública i de difusió legal, perquè mentre les seves falsificacions són grates al Règim (Rafael Manzano a El Español, el saluda fraternalment entusiasmat), les respostes basades en la realitat històrica i social no seran tolerades per la censura ni per la policia.

Els elements bàsics de les falsificacions del Sr.Pérez González són els següents: Segons ell, els únics defensors de la llengua i la personalitat de Catalunya són els burgesos, i, per tant, quan hom parla d'integrar els immigrats, ell conclou que el que es vol és sotmetre'ls a l'explotació del capitalisme burgès, i afegeix displicent "Claro que, como consolación, los inmigrantes sabrán hablar en catalán". A més a més, nega que existeixi una nacionalitat catalana, perquè segons ell "el carácter nacional o personalidad básica es algo de valor relativo y en permanente evolución".

Pel que fa al primer sofisma, hem d'aclarir que si bé la burgesia en el passat havia jugat la carta catalanista en defensa dels seus interessos materials, això no vol dir que la burgesia fos l'únic defensor, ni el més decidit, del catalanisme (esmentem només els noms de Francesc Layret, advocat de la CNT, i el del President Macià, amb tot el que representen). Però és que a més aquest passat es va acabar definitivament el 14 d'abril de 1931. Des de llavors, el capitalisme català ha buscat la defensa dels seus interessos a Madrid, i el 1936-1939 s'enrolà massivament als serveis d'intendència de les tropes espanyoles, italianes i alemanyes que varen envair Catalunya, varen establir un règim d'ocupació, i varen

afusellar el President Lluís Companys. Es de suposar que al Sr. Pérez González l'interessa ignorar la figura de l'advocat de la CNT elegit President de Catalunya, i afusellat per haver defensat l'autodeterminació de Catalunya i la justícia social, perquè tot això no encaixa amb els seus esquemes primaris i grollers que identifiquen la lluita per l'autodeterminació de Catalunya amb el capitalisme. Encara que al Sr. Pérez González li sàpiga greu, la veritat històrica i objectiva és que la bandera de Catalunya i la bandera del proletariat juntes varen fer la guerra i juntes la varen perdre, i només juntes podran resoldre els problemes del futur.

La posició del capitalisme de la Lliga havia estat denunciada fa molts anys per un altre gran home d'esquerres de Catalunya, que també morí assassinat en defensa dels seus ideals. Ens referim a Salvador Seguí (el Noi del Sucre) la figura més important del sindicalisme català, que convertí la CNT en un moviment potent i sòlidament estructurat. Les seves paraules clarividents es varen veure plenament confirmades pels fets posteriors:

"Nosaltres ... som i serem contraris a aquests senyors que pretenen monopolitzar la "política catalana, no per a assolir la llibertat de Catalunya, sinó per a poder defensar millor els seus interessos de classe i sempre amatents a malmetre les reivindicacions del proletariat català. I jo us puc assegurar que aquests reaccionaris "que s'autoanomenen catalanistes com el que més, temen el redreçament nacional de "Catalunya, en el cas que Catalunya no els restés sotmesa. I com que saben que Catalunya no és un poble mesell, ni tan sols intenten deslligar la política catalana "de l'espanyola. En canvi nosaltres, els treballadors, com sigui que amb una Catalunya independent no hi perdríem res, ans al contrari, hi guanyaríem molt, la independència de la nostra terra no ens fa por".

(Paraules pronunciades a l'Ateneu de Madrid, el 1919, citades per Pere Foix en el llibre "Apòstols i Mercaders").

El segon sofisme bàsic del Sr. Pérez González és pueril: segons ell, ni Rússia ni Estats Units, ni Albània, ni Islàndia, per exemple, no serien nacions, perquè "el carácter nacional o personalidad básica es algo de valor relativo y en permanente evolución". En quant a la cita que fa de les confuses elucubracions sub-orteguianes del Sr. Maravall, cal tenir present que aquest pulcre prestidigitador de mots és un valencià que ha traït la seva cultura i la seva parla materna, i que no sap com fer-ho per a justificar la seva lamentable postura.

El pretext del Sr. Pérez González durant tot l'article que comentem, és l'atac contra certes nebuloses formulacions "comunitàries" elaborades en els mateixos ambients para-eclesiàstics on ell mateix va pontificar uns quants anys.

Però el que el Sr. Pérez González intenta atacar és en realitat la causa de l'autodeterminació de Catalunya, i la causa de la defensa del nostre idioma. Per això va sembrant amb una certa habilitat el seu article de contínues insinuacions falses i confusionàries. Així, en un determinat moment al·ludeix a un "reflejo racista" en parlar de la voluntat d'integrar als immigrats. Es realment pintoresc que ell, l'home aplaudit per l'òrgan del Ministeri d'Informació del govern franquista, ens acusi als catalans de "reflejo racista", a nosaltres, que hem hagut de suportar els "Hablad el idioma del imperio", "Perro catalán, habla en cristiano", etc., d'una persecució racista que fa 26 anys que dura.

Des de la clandestinitat, doncs, volem fer constar la nostra protesta més enèrgica contra tots aquests nous servidors, conscients o inconscients que li surten al franquisme, ara que ja no pot utilitzar cada dia "la dialéctica de los puños y las pistolas".

CRÒNICA UNIVERSITÀRIA El no reconeixement dels càrrecs lliures i els expedients oberts a diversos estudiants elegits, han portat com a rèplica immediata, la vaga (3-4-7 i 11 de desembre), alguns actes ostensius al carrer, i l'amenaça de restar dins la Universitat fins que no fos aclarida la qüestió (2 de desembre).

L'actitud ferma i solidària dels estudiants ha obligat el govern, que volia simular una aparent actitud de llibertat, a contradir-se una vegada més. Les autoritats "acadèmiques" s'han vist desbordades. Han hagut d'acudir a la mà dura com a única solució possible. Alguns expedients han estat portats endavant i resolts amb l'expulsió del districte dels estudiants d'enginyer Albert Coromines i Garcia Miralles. Tot un curs de dret ha estat sancionat a pagar novament matrícula (mesura presa el 9 de desembre i notificada a la premsa el 16 de desembre).

D'altra banda, però, el govern té por a tirar massa endavant. El seu fals liberalisme no ha enganyat Europa, i la seva postura continua compromesa; per aquest motiu els expedients de dret no han estat encara resolts, el d'arquitectura ha estat tancat sense més conseqüències (cal remarcar la notable intervenció del director de l'Escola), i les assemblees continuen actuant malgrat que la policia és la primera a fer acte de presència a les sessions i d'interessar-se pels assistents (recollides de carnets; detenció de l'estudiant de lletres Jaume Costa el 7 de desembre).

La solidaritat aconseguida des del mateix mes d'octubre entre els estudiants es manté i posa en evidència el règim. Ha estat assolida entre l'alumnat la presa de consciència indispensable per a combatre les actuals estructures acadèmiques i sindicals universitàries. La consecució d'una plataforma representativa universitària seriosa i activa també ha exigit del professorat una resposta concreta enfront de la crisi actual i els ha obligat igualment a donar-se a conèixer. Hem pogut veure com s'ha creat dins els diversos claustres de les facultats i escoles de Barcelona un ambient de tibantor i divergències. En general, dins els claustres, ha predominat una postura favorable a l'actitud dels estudiants. Cal remarcar la del claustre de Dret i dels seus professors Albadalejo que ha declarat il·legals els expedients oberts als estudiants, Sureda, Latorre i Jiménez de Parga; i també la del claustre de Filosofia, que va declarar que si alguns alumnes eren sancionats amb la pèrdua de matrícula, i, per tant, passaven a la categoria de lliures, no deixarien pas de considerar-los academicament oficials.

La tibantor produïda entre el professorat fins i tot ha obligat a la convocatòria d'una Junta de Catedràtics a escala de districte presidida pel rector (7 de desembre, amb assistència de 138 catedràtics). Aquesta Junta ha estat molt significativa. La gravetat de la situació ens la confirma la llarga durada de la sessió (de les 8 de la tarda a dos quarts de 12 de la nit sense cap interrupció !). En podem treure tres conclusions:

a) Al llarg de la Junta va quedar ben clar que gairebé tots els catedràtics volien negar al rèctor el vot de confiança a la seva política repressiva (i per això aquest no es va arribar a plantejar).
b) La majoria de catedràtics troben legítimes les peticions dels estudiants i creuen que cal estudiar-les a fons per a tirar endavant.
c) S'ha obert entre la majoria del professorat i els alumnes una solidaritat que caldria consolidar definitivament amb algun lligam orgànic.

Aquesta solidaritat, darrerament, no ha fet sinó augmentar. En un breu espai de temps s'ha passat de fer els ulls grossos a la celebració d'assemblees lliures, a les actituds esmentades d'Albadalejo, o del director de l'Escola d'Arquitectura, així com l'enèrgica defensa de Jiménez de Parga en el judici contra els delegats de facultat de l'any passat el 17 de desembre.

Una vegada assolida la solidaritat entre els estudiants i també entre una gran part dels professors, cal buscar la continuïtat de l'actual situació. Mantenir-nos ferms en la nostra actitud ha d'obligar el govern a prendre algun determini. Li restaran només dos camins: o bé abandonar completament la seva política de pseudo-democratització i acabar, si pot, amb una repressió encara més forta que la d'aquest primer trimestre, amb les assemblees i la seva activitat, actitud que impressionaria malament l'estranger (i això no els fa gens de gràcia), o bé fer concessions legitimant el sindicat lliure, concessions molt perilloses . . . . . .

=======